

4829
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 3

БЕОГРАД - МАРТА 1934

ГОДИНА II.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник

ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА



*Пеша група ученица Домаћичке школе Краљева фонда.
Ученице су из свих крајева наше земље.*

БЕОГРАД

Штамларија „Скервић“ — М. К. Дибетановића — Краљице Наталије 12 — Телефон бр. 20-732

1 9 3 4

САДРЖАЈ:

1. Народна песма —
2. Заразне болести —
3. Мајчина помодарна —
4. О Живинарству —
5. Пљуноу деда у пљуваоницу —
6. Како треба дојити —
7. Брак —
8. Народни Лекови —
9. Наша кухиња —
10. Наша писма.

Годишња претплата 24 динара, за пола године 12 динара поједини број 2 дин. Претплату слаати поштанским чеком бр. 56.440 или упутницом уредништву СЕЉАНКЕ Београд, Балканска 9 III спрат.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Издаје почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

Балканска улица број 9.

Телефон број 22-708. — Поштански чек 56.440

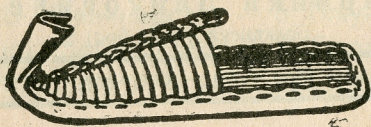
Ноја уста рекла, она и одрекла

(од Дубровника)

Дјевојка је цвијеће садила,
Садила је цмиље и босиље,
Покрај пута друма царевога,
Туд прођоше слуге деспотове,
Побраше јој цмиље и босиље;
Љуто цмили лијепа дјевојка,
То казује деспот господару:
„А да видиш, деспот господаре!
„Ја посадох цмиље и босиље“,
„Твоје слуге побраше ми цмиље,
„Побраше ми цмиље и босиље“
Говори јој деспот господаре:
„А не бој се, лијепа дјевојко!
„Сад ће слуге из лова ми доћи,
„У ког буде понајвише цв'јећа,
„Онога ћу теби поклонити“
Још то они о ријечи бјеху,
Ал' дођоше слуге деспотове,
У свакога по китица цв'јећа,
У Максима сина деспотова,
У њег бјеху три китице цв'јећа,
Још на глави в'јенци савијени;



Кад то видје лијепа дјевојка,
 Под Максимом коња уфатила;
 Али вели деспот господаре:
 „Пусти коња, лијепа дјевојко,
 „Под Максимом под мојијем сином,
 „Узми слугу, кога теби драго“.
 Љуто цмили лијепа дјевојка:
 „Мили Боже, велике неправде!
 „Деспот суди, а деспот расуди —
 „Не ћу теби слуге ни једнога.“

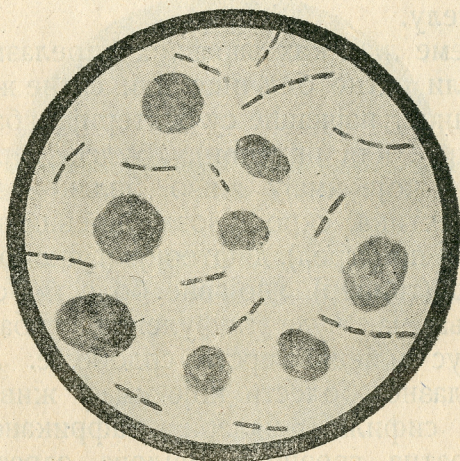


Заразне и прелазне болести

Заразне и прелазне болести нису никаква чуда, нису нагази, сугреби, чини, враџбине, судбина, божја воља или проклетства. Заразне болести имају своје живо семе, које у човечјем телу живи, ту се плоди и нагло множи у храњивим соковима људске крви и људског тела. Заразне и прелазне људске болести нису ништа друго него што су заразне и прелазне болести наших корисних биљака, које су познате сваком нашем сељаку и против којих се сваки напредан наш сељак врло често с најбољим успехом бори. Такве биљне заразне и прелазне болести су главница (снѐт), пероноспора, оидијум, филоксера, плесан.

Шта је главница? Главница је једна опака заразна и прелазна болест наше пшенице, која може читаве њиве па и читава поља да упропасти и отме крваву сељакову муку. Главница је ситна, црна гљивица, која се залеже у пшеничном влату. Главница једе зрно по зрно на влату, множи се, јер јој пшенично зрно даје обилате и изврсне хране, те за кратко време поједе, место сељака и његове породице, сва зрна на пшеничном влату. Од корисног пшеничног влата начини се влат црног прашка, који човек не може да употреби за храну. Са једног влата, додиром или ветром,

пренесе се отровна црна гљивица на други влат који ће исто тако stradати као и први и за кратко време ће главница и њен црни, отровни прашак упропастити читаву поља и отети крваву сељакову муку. Ето то је једна заразна и прелазна болест, коју својим очима видите, то је заразна и прелазна болест, коју, браћо моја, гледате како се залеже у једном влату, како се шири на влату, док га не упропасти и како се шири са влата на влат, правећи огромне штете које се не могу лако надокнадити. Таква заразна болест је и плесан, која вам упропашћује јело у остави и зимницу,



Семе или бацили цревног тифуса.

таква је заразна и прелазна болест и пероноспора, која се настани на нежном листу винове лозе и упропашћује лист за листом. Лист је плуће сваке биљке, па и винове лозе и кад велики део лишћа винове лозе опрљи гљива пероноспоре, онда се винова лоза и чокот рђаво осећа, као и човек који има туберкулозу у плућима (или како је наш народ зове: суху болест или јектику). Та болесна винова лоза нема ни снаге ни моћи да доноси обилата рoда и сретна је ако ју пероноспора не угуши. И оидијум је заразна и прелазна болест, жива гљивица и биљчица, која насрће на млад грозд који се од ове гљивице стврдне, усачми и не може да начини своја дивна, слатка и сочна пуцад.

То што су ове две три биљне заразне болести: главница, плесан, пероноспора код ниших биљака, то је туберкулоза, цревни тифус, срдобоља, колера, куга, сифилис и друге заразе код људи. Разлика је у томе што се многе биљне заразне и прелазне болести виде слободним човечјим оком јер су доста крупне а људске заразне и прелазне болести су тако ситне да их оком не можемо дотле видети, док их не величамо справама, које могу неколико стотина хиљада пута да увећавају кап сокова или комадић ткива од људског тела. Свака заразна и прелазна људска болест има своје засебно живо семе, које се леже, плоди и множи у људском телу.

Живо семе људских заразних и прелазних болести могу бити или ситне биљчице или ситне животињице. Ако су биљчице, најчешће су бактерије и бацили (ситне биљке као црте или прутићи). Људске заразне и прелазне болести које имају живо, биљно семе су: туберкулоза, (јектика, скрофулоза), цревни тифус, црни пришт (црнац, прострел), дифтерија (гушобоља), колера, куга, капавац (трипер), гнојавне болести, сакага, (прелази са коња на људе инфуленца, губа, запаљење плућа, тетанус и једна врста срдобоље. Људске заразне и прелазне болести које имају живо животињско семе су сифилис, маларија, африканска спаваћа болест, повратна грозница, Вајлова заразна жутица, жута грозница и друге.

Главни извор заразе је човек, који је оболео од заразне болести. У његову телу и соковима живи семе заразних и прелазних болести, док не оздрави а неких пута и после још, кад оздрави. Са соковима болесног, зараженог човека излази живо семе заразних и прелазних болести из човека, те се лако може пренети на здраве људе, ако се не чувају. Зато се заражен болесник мора оделити од здравих. У његовим соковима (пљуванац, хракотине, мокраћа, поган, зној, гној, крв) и свим стварима (рубље, постеља, одело, соба, намештај, прибор за јело и пиће, храна, пиће и све ствари које је болесник додиривао или које су се додирнуле са болесничким разним соковима) мора се *што пре и пошпуно убити* живо семе заразне и пре-

лазне болести. За то је згодна пара, сунчање, гасови и разни отрови (креч, карбол, крезол, ликсил, сублимат и други лекови).

Код једне велике гомиле заразних и прелазних болести живо заразно семе се преноси болесничким соковима који излазе из болесника и свим стварима, које су се додирнуле са болесничким соковима. Ако је живо заразно семе у болесничкој крви, онда се теже преноси на здраве људе, јер је човечја крв затворена у срцу и жилама. Да се таква заражена крв



Семе или бацили црног пришша или простирела.

пренесе на здравог човека, потребно је да болесникова заражена крв дође у крвну струју здравог човека. То значи да болестан и здрав човек морају имати отворе или ране на својим жилама и да из болесникових отвора пређе нешто заражене крви (и најмања кап је довољна) на отвор крвних жила здравог човека. Ти отвори су обично разне пукотине и ранице (огреботине, гнојавне ранице и слично). Кад се болесникове пукотине и ранице додирну са пукотинама и раницама здрава човека онда са заражених отвора болесникових сокова, у којима је живо семе заразне и прелазне болести. На тај начин се пренесе и прекалами болест са болесног човека на здравог. Зато

су пољупци, додиром болесничких рана опасни. Зато је опасно пити и јести из чаша и судова, из којих је јео заражен болесник. Опасне су болесникове чутуре, натегаче, гајде, трубе и све ствари, које је болесник метао у своја уста, која обично имају ситних пукотина или су пуна заразног живог семена (на пример код плућне туберкулозе или јектике).

Дом Народ. Здравља у Н-Саду



Мајчина помодарна

Свршетак

Шта ми саветујеш, као оца те молим, — реци, ми?

— Ево шта о томе мислим: Оно женско, које је рођено у сеоској кући, и ту живело до удаје, треба само у село да се уда, а оно, које је рођено у вароши и ту одрасло, нека се у варош и уда. — Срећнија је она жена, која се удала за своју прилику, него она, која се као сељанка уда у варош, па је целог века корна и она и њени родитељи од стране мужа и његових.

— Приметио сам и то, — наставља чича — Рајко, — да си Тоду често водила у варош.

А то није добро, јер она тамо види много које чега и од онога, што јој не треба и што само мами паре. Девојка је чиста, бела хартија, на којој се и најмања мрља види и познаје. — Даље, ти си, снахо, њиву у „гају“ продала и претворила у дукате, и избушила их, да их Тода носи. Сто дуката држати без приплода, само за накит, и штета је и грехота. Поред тога, веома је глупо толике паре носити на врату, као што тога у нашој околини има много.

— Па што? Да их дам коме под интерес, па да ми уаше, као оно пре Вујовић!

— А не. Прво, није лепо што си онакву њиву продала. А кад си то учинила, добро би било да си новац дала нашој

Земљорадничкој Задрузи под интерес, ту ти стоје добри сви задругари, а тиме би помогла и једну корисну установу.

— Знам, али тамо је мали интерес.

— А код Вујовића био ти је већи, кад ти и главницу и интерес одрече? — пита је чича-Рајко, па продужује:

— А јеси ли чула ону песму, што су момци изумели твојој Тоди?

— По Богу, брате, зар је и дотле дошло?... Од куда ти, чича Рајко, све чујеш и знаш?!

— Е, снахо, све се мени мора прво да каже. Чуј само:

Дигла мајка Тоду
На варошку моду,
Па је чудне среће
Јер је нико неће!

И:

Ко ће њојзи ћилим ткати?
Ја ко други него мати.

— Аратос их било! — рече Стевка, па се подними рукама и дуго ћуташе. У глави су јој се врзле разне мисли, па ће тек у неко доба рећи:

Е лепо ми, ти чича Рајко наказива, а нешто сам и сама од тога увиђала. Али ја тебе молим, да ми кажеш, има ли сад овој мојој недаћи лека?

Е снахо моја, видим да ти је сад тешко. Сад је доцкан и веома је незгодно наћи лека. Али кад би твоја Тода хтела, могао бих вам препоручити ово:

1. Да никако више не идете врачарама,
2. Да Тода отпочне сваки рад у кући и пољу,
3. Да отпочне сама прести, вести и справљати себи одело,
4. Да оне швапске крпетине побаца, па да отпочне носити нашу ношњу.
5. Да батали белило и руменило,
6. Да не иде често у варош,
7. Да дукате с врата одмах да на штедњу,
8. Да се окане оне Станке, која је на зло навела, па да се дружи с нашим девојкама.

— Тада ће за њу бити много лепше и боље, и онда неће просиоци бежати од твоје куће.

Па све ово Стевка радо пристаде, али је умолила чича Рајка, да и он дође њеној кући, па да то и Тоди каже.

Чича Рајко пристаде, и дође њеној кући.



Говорио је Тоди, како само он уме, и из дубине и из даљине. Износио јој је црне слике, ако овако продужи, а лепе, ако батали досадање понашање.

Тоди је, разуме се, било много тешко, да измени своје навике. Дуго се колебала. Али чича-Рајко окупио, па једнако чита ли чита. И Тода најзад попусти. И отпоче нов живот у њиховој кући.

Кажу људи: „Наука је једна мука, а одвика две“. И јесте тако. Али ипак ништа се од жива човека није отело. Тода се за кратко време сасвим променила. Прела је, ткала и сваки посао радила, као да је то радила из малена. Белило и руменило баталила је, те је у лицу дошла много лепша. Новац је дала на штедњу баш онда, кад је Задрузи био најпотребнији.

Та промена Тодина брзо се чула, те кад дође јесен, први је прстен био Тодин.

Испросио је газда Веселиновић из Дудоваца. Мало му, истина, било неправо, кад виде да је Тоди прешло 20 година, али га попа одобривољи говорећи:

— То су најбоље године. Што год се женско раније уда, пре остари, и слаби и пропадне. И би свадба и весеље нечувано, после свадбе младенци су дошли Стевки, да ту живе. И сад, ено их, живе како Бог милује. Баш сам приметио, да Стевка зета Јована готово више воли и пази него и своју Тоду.

Стевка је сва срећна. Њен је дом стекао мушку заштиту-домаћина. Деца јој се пазе и раде, а она шта ће друго, него чува кућу и унучад. И кад год се моли Богу, она рекне: Хвала ти Боже, на овом дару и милости! А ти, чича-Рајко, добротвору мој, и где чуо и не чуо, срећан био!

М. М. Д.
учитељ.

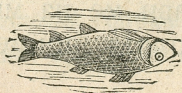
Живинарство

Наше сеоске домаћице много гаје ћурке, само то гајење треба поправити бољом негом и храном. Ћурке се изводе двапут годишње, али за даљи разплод треба узети само грла од првог насада, она која се изводе у априлу или мају. Кад снесе ћурка последње јаје, почне одмах квочати. Под ћурку треба метнути 13-51

ћурећих или 23 кокошијих јаја. Храна се ћурки која лежи принесе близо гнезда, а како је на лежању врло ревносна, то је сваки дан треба дизати да се јаја мало проветре. За храну јој се дају мекиње са прогрушаним млеком и много зеља. Мали ћурићи теже се подижу, јер су неспретни и необично осетљиви на хладноћи. Ако се уквасе док су још у паперју и не отру се добро и вештачки загреју, то ће сви пропасти. Зато кад је хладио и влажно време, држе се у каквом затвореном и сувом месту. Кад се излегу, оног дана не даје им се храна. После две недеље, смешај овако храну: узми перје од црног лука исецкај ситно, додај попарене коприве али и њу ситно исецкај, сад ситно исецкај једно три обарена јаја и два лончета прогрушана млека. Добра је храна и проклијали јечам. У почетку ћурићи се хране трипут недељно у исто време. Кад су ћурићи у слободи, треба их чувати од коприва јер млади ћурићи имају голу главицу, па се од коприва могу сви ижарити. Од другог до трећег месеца је за младе ћуриће једно опасно доба, они тада перје мењају и добијају по глави црвене отоке (бобе). Онда су врло осетљиви, не смеју да се уквасе, а морају се добро хранити, све док не пребобају, нарочито се онда хране јаком храном, сецканим месом, кукурузом, пшеничним брашном или семеном од конопља. Кад су прекужили и зађу у четврти месец, онда су добро очврсли и већ сами храну траже. Ћурке за гојење морају се још из младости нарочито добро хранити и то кашом од хељдиног семена, туцаним куваним кромпиром, коштаном јармом, песком са много зеља, пет пута преко дана.

После два и по месеца старости младе ћурке треба издвојити и ставити на гојење које се после три недеље заврши. Код гојења храну треба чешће мењати. Храна за гојење је ова: туцани кромпири, јечмено и пшенично брашно са прогрушаним млеком, забркано у кашу, јечмена, овсена и кукурузна јарма, буков жир, зелениш и мекиње, а кљукају се и орасима.

С. Ј.



Пљунуо деда у пљуваоницу.

У једној домаћичкој школи Женског покрета у Пожаревачком крају било је врло добрих ученица, силно су се радовале сваком раду у домаћичкој школи, а нарочито им се свиђала она примерна чистоћа у свима оделењима школе. Много су се радовале часовима хигијене, али су биле увек и жалосне кад им се говорило да не пљују по поду, јер по поду пљују и болесни, и та се пљувачка сасуши и с прашином која се диже у кући, удишу је сви укућани. А најзад није ни лепо пљувати по поду, кад се човек може навикнути да пљује на одређено место и у одређени суд. Мало песка или пепела у неко мало сандуче или пресечени врг, ето ти пљуваонице.

Али девојчице су биле очајне, јер су мало успеха имале у својим кућама, пошто су им се сви смејали и говорили, неће они господски да пљују. Нарочито нам је пала у очи једна девојчица, која је са сузним очима увек слушала кад се о хигијени говорило. Једном је упитамо, што си ти Ната увек тако тужна на часу хигијене. Она кроз плач одговори, ето да вам кажем моје јаде. Ја мојима стално у кући говорим да не пљују по поду, и направила сам згодну пљуваоницу од врга, метнула у ћоше собе и молила и кумила све редом да тамо пљују. Окречим собу, обришем прозоре и изрибам собу, па једна милина, али кад почеше да улазе у кућу, пљас тамо пљас онамо, пљује ко стигне. Најзад се баба смиловала и наредила свој челади да пљују у пљуваоницу. И она сама већ је навикла, па и мала Живка се навикла, било јој тек 4 година, па кад случајно бака погрешно па пљуне на под, она јој прети и вели „цина бако тузићу те секи“ пунула си доле. Али деда, тај горопадни деда, ни да чује да пљује у пљуваоницу. Кад год га Ната опомене да не пљује на под, он је ошамари и вели, ти мене да учиш где ћу да пљујем сад под старост. И тако је сирота Ната стално добијала шамаре од деде кад год га је опоменула, вели ко ће тамо да потрефи да пљује, шта ти је дијете, остави ме на миру. Једног јутра поранила сам и преко плота приметих како једно де-

војче јури као без душе, помислих да је неко јури, али не видох никога за њом. Кад ближе стиже познадох нашу Натy, па се уплаших да јој се у кући није десило какво зло, потрчах јој у сусрет и упитах, по Богу Натo што трчиш толико, а она сирота сва раздрагана повика, гце, пљунуо и деда у пљуваоницу. Лакну ми кад то рече, и видећи је онако блажену, упитах је како деда сад хоће да је послуша. Е па ја сваког дана лепо га молим, и ако ме је шамарао, и јутрос таман да пљуне, а ја опет рекох рођени и лепи мој деда, немој пљувати на под баш сам га јуче лепо опрала, а он се сажали па рече; Е баш да видим како се то господски пљује, и пљуне у пљуваоницу. Тај успех, што их је навикла да сви пљују на одређено место сматрала је за највеће задовољство у њеном животу, и тога дана је била најсртнија. И сама је увидела, да само са великим стрпљењем може се доћи до лепог успеха, а тако исто и са лепим начином.

Д. Л.

САВЕТИ И ПОУКЕ МАЈКАМА

Нако треба дојити

Кад се дете роди, нема одмах потребе за храном. Оно после рођења обично спава сатима не будећи се. Први сан детињн је врло дубок и траје 6—8 сати. Када се дете пробуди, ако плаче, може се метнути на сису.

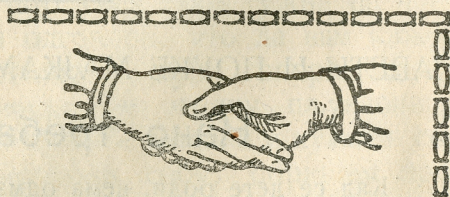
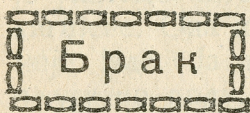
Први подој је често мучан посао нарочито неукој првороткињи. Многа деца одмах приме брадавицу и сисају без великих тешкоћа. Понека деца плачу када им се да сисе и неће да ухвате брадавицу. У таквим случајевима не сме се одмах одустати од дојења него ваља даље покушавати. Ако је дојка набрекла и тврда, треба прво исцедити неколико млазова млека, да дете може лакше ухватити брадавицу. Када је брадавица влажна од млека, дете је пре ухвати. Дете дражимо на сисање и на тај начин, што чешће извлачимо и опет мећемо брадавицу у уста. Ако новорођенче слабо вуче и не може да натера млеко, спомажемо се „изменом деце“ Слабо одојче се метне привремено да сиса млечну дојку

здраве дојиље, а њено јаче и вештије дете боље ће испразнити дојку породиљину. Ако у мајке има мало млека, може се дете чешће подојити, свака два сата. Ону дојку која теже иде нека даје прво, јер док је дете још гладно и одморно боље вуче, па ће боље натерати млеко у дојку. Ако су дојке подједнако добре, онда се почиње дојити час на једној час на другој страни.

Најбоље се натера млеко у дојку, ако се свака 3—4 сата потпуно испразни. Ако из дојке дете не посиса сво млеко, треба преостало млеко да се измузе прстима или пумпом. Када млеко заостаје у дојци, бива га све мање и мање и услед слабе потребе сасвим usahне. —

Младо одојче сиса дуже времена него старије и вештије, особито онда, ако млеко иде тешко из дојке. Али ни у којем случају не треба дете оставити на сиси дуже од пола сата. Када се дете дуго држи на сиси израђаве се брадавице. Испуцане и рањаве брадавице јако боле код сисања, а кроз њих могу да уђу и заразне клице у дојку и да настане запаљење дојке. Стога се не сме дозволити да дете спава на сиси, него га за време подоја треба непрестано потстрекавати да сиса.

Др. Ђура Јовановић



Пород везује мужа за жену, а жену за мужа! Све друге омахно, само узајамна љубав у браку и љубави деца могу усрећити.

У брак се може унети и каква болест или слабост тела и душе: какав недостатак или порок, па да после и на децу пређе. Пази, дакле, с ким ћеш их изродити, да те после не проклињу!

Али није доста дете само родити, него га ваља и подићи. А дечји напредак зависи понајпре од домаће неге и васпитања.

Домаћом негом и васпитањем управља жена. Она је душа породици. Њена памет, њена нарав, њена нежност и милост просипају зраке мира и задовољства по дому.

Др. М. Ј. Башуш

НАРОДНИ ЛЕКОВИ

Лек за заушке

Кад се појаве заушке код деце или старијих, врло добар и опробани лек је овај: узми лист од слатког купуса, опери га лепо, намажи га добро машћу и преко масти намажи медом, преви на заушке. Овај лек умањи болове и брзо ћеш се опростити заушака.

Орах.

Орахово лишће суши се на промајним местима без сунца, најбоље на таванима. Незрели плодови, док су још мали, без унутрашње љуске и језгра, суше се у пећици (рерни) а тако исто и зелена љуска са зрелих ораха. Лековитост орахових делова многострука је, а могу се ови делови употребљавати и свежи и осушени.

Теј од ораховог лишћа (и зелене коре) заслађен медом употребљава се за крепљење стомака, против катара црева, а нарочито против скрофулозе, и уопште при обољењима којима је узрок у нездравој крви. Одвар од лишћа, било свежег или осушеног, употребљава се за мешање са водом за купање слабуњаве деце, а нарочито наклоњене шкрофулози. И одваром се могу успешно испирати шкрофулозне ране. Купање у води са ораховим одваром окрепи цело тело. Мисли се, да се ораховим тејовима и купањем може успешно лечини шкрофулвзу у зачетку.

КУЈНА

(Оделење у коме се готове јела)

Свака породица треба да одвоји у својој кући згодно оделење за кујну, и да на чистоту кујне много пази, јер се у кујни готови храна која је за наш живот и здравље потребна. Мораш често кречити кујну, јер се она прља од дима и паре која се диже кад се јело кува. Судове немој никада оставити неопране по ручку јер се онда купе муве и друге бубе, које често

шире заразу. Пре него што почне који рад у кујни, нека домаћица добро опере руке, да засу ће рукаве више лактова и да припаше кецељу. Домаћица треба да кува храну чисто и укусно. Домаћица која је прошла кроз домаћичку школу, треба да објасни свима укућанима да је храна извор здравља. Ово нарочито важи за оне укућане, који много раде.

НАША КУХИЊА

КАКО СЕ КУВА ЗЕЦ ИЛИ ДРУГА ДИВЉАЧ

У један лонац метни зелен (шаргарепу, корен од першуна, пашкрнат и ако имаш једну главицу целера) сад додај једну главицу бела лука и три главице црног лука, посоли и нали са ладном водом и нека се кува док све не омекне. Сад измакни лонац и нека се то охлади, додај једну шољу сирћета. Из одераног зеца извади дроб, опери га лепо и спусти га у једну шерпу и нали ону скувану зелен, тако нека стоји два дана. Сад извади зеца, исеци бутове и леђа метни у ђувеч, на месо метни на дуж сечену сланину, а можеш у бутове да метнеш по један чешаљ белог лука, пробушиш ножем бут и увучеш бели лук и мало сланине. Метни и мало масти и мало чорбе од оне куване зелени, сад метни нека се пече, кад је печено извади из пећице. А у једну шерпу метни једну кашику масти, и две кашике пуне брашна, нека се брашно добро упржи, а ону кувану зелен протри кроз ђевђир заједно са оном водом и нали колико ти треба да буде густ умокац. Кад се умокац добро прокувао, спусти оно печено месо од зеца и сад измакни и нека се полако понова кува. На тај начин можеш и другу дивљач да спремиш.

МРВАСТА ПИТА

Узми пола киле брашна и натри са четврт киле масти или масла, сад додај 3 жуманца једну малу чашу бела вина, две кашике ситног шећера и на врх ножа соли. Тесто добро натри, подели га на два дела, разви

обгу полако оклагијом онолико колики ти је плех или тепсија, сад насеци ољуштене јабуке на листове, посци мало шећером и циметом, сад развуци и другу обгу и метни озго и метни да се пече. Ватра мора бити добра, јер је масно тесто. Кад је печено, сеци коцке коју хоћеш величиу и поспи са сатним шећером.



НАША ПИСМА

Сушак 15-II-934 г.

Уреднишћу Сељанке

Племенита идеја гце Даринке Лацковићеве, која тако предано и са срцем ради на просвећивању наше жене на селу, да се подигне „Сељанкин дом“ у Београду, неописиве је вредности за нашу сељанку. Деси се стотину случајева ће је сељанка принуђена да мора да иде у престоницу — тумара јадна амо-тамо, распитује, не зна куда би се окренула у веллеграду, јадница преспава у каквој шупи, или штали, или се стисне сједећи на друму. Кад се подигне „Сељанкин дом“, овда ће она знати и сигурно ићи у своју кућу, и ту ће добити за малу наплату стан, храну и упуте у свему, а најсиромашније моћи ће то све добити бесплатно. Света је дужност нас свију да ту сретну и корисну замисао са највећом готовости прихватимо и што издашније помогнемо, како би допринели да се наша жена са села подигне у моралном и материјалном погледу, да јој се даде прилика да кад дође у престоницу да се упозна са сестрама из других крајева, да види и научи пуно корисних ствари које ће моћи код куће примјењивати.

Наше приморје као в наши околни крајеви прихватили су ту родољубну идеју са одушевљењем и свака ће од нас жена најагилније порадиати да се „Сељанкин дом“ што прије

оствари, у то име нека је срећан рад и нека нам живе наше миле сељанке и село, то огњиште нишег живота.

Са срдачним поздравом са нашег лијепог приморја
Милица Видовић

Председница Кола Срп. Сестара

Речица Крај Крловца 5-II-934 г.

Многоцењена и мила госпојце !

Прошло је пуно и пуно времена да вам нисам опширније писала, признајем да није лијепо, и стид ме је, али ова криза баца нас све у велику бригу. Ја вас молим да ми опростите, поштована г-це жељна сам знати како ви сад са здрављем? Ја сам за сада и до Божије воље здрава, које и вама желим од господара Бога и срца свога. Љубазна г-це ја једва чекам крај мјесеца док стигне лист да могу прочитати пар слатких ријечи о нашој школи и сестрама, вјерујте ми, да ми је школа увјек пред очима, и да би увјек о њој говорила. Мила и незаборављена г-це., да вам знати, да се удајем и вас срдачно позивам у сватове, немојте никако учинити да не дођете, жељно очекујем да видим мајку. Вјенчање ће бити 5-II па вас молим да сигурно дођете. Сада примите искрени поздрав од мене и свих мојих, поздрављам госпођу и Секу, поздравите све сестрице преко листа и нека виде да се удајем а то су сестрице из трећег течаја.

А вас и грли одана ваша ћерка

Марица Рогоља

Горње Зуниче—Књажевац 2-II-934

Многопоштована госпођице

Доста је времена протекло од како сам вас и школу оставила, али се радо сећам мојих милих другарица, и све ми је та успомена малија, јер сад тек видим од колико ми је користи било проведено време у школи. Често зажелим да се још једаред вратим и да наставим онај пређашњи живот. Истина мени код куће није рђаво и моји добри родитељи све ми дозвољавају да радим шта сам научила, и све што сам до сада урадила, виде и они да је корисно а и другарице ме поштују, јер су увиделе да забадава нисам била у школи. И ја драга г-це са задовољством показујем мојим дру-



гарицама све што знам. Кад год почнем неки посао који сам у школи радила, увек се сетим вас, ох како би вам сада слатко заблагодарила на свему, ви сте нам били и отац и мајка, пазили нас као своје рођено, учили и упућивали саветовали и по мало мазили, ах Боже колико вам благодарности дугујем. Ах само кад би дошли овамо код нас, незнам колико би сретна била. Са другарицама се дописујем редовно и оне мени пишу и хвале се да и оне лепо у кући све раде како су училе. А сад дозволите да вам уручим безброј срдачних поздрава и захвалности мојих драгих родитеља.

Љуби вам руке ваша захвална ћерка

Ранка Стевановићева

Сврш. ученица Домаћ. школе

Краљева Фонда

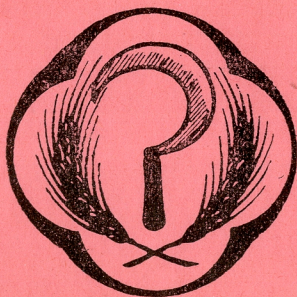
Копанице—Брчко

Драга и мила госпођице.

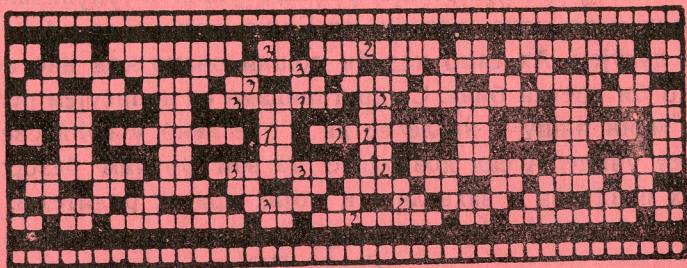
Како сте ви са здрављем, чула сам да сте били у бањи, па ми је то било врло жао и тешко, дали вам сад добро? Ја сам вам неколико пута писала, али нисам добила одговора, незнам шта је узрок томе. Премила мајко да знате како увијек мислим за тамо и свака ми је ваша ријеч унишла у душу моју, и никад нећу ваше савете заборавити. Примила сам нашу драгу Сељанку и весело је прочитала, све ми се допада. Била сам код Цвјете Катић у селу, да знате како је она све дивно спремила зимницу летос, као у нашој школи и целу кућу прекрасно опремила. Дивота погледати, па што је дивне кецеље откала, она више не купује дућанске. Поздравите много г. доктора, госпођу и секу.

А вас љуби ваша

Анђелка Рисџанић



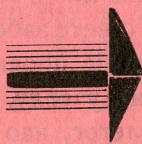
ШАРА ЗА ЂИЛИМЕ И ПЕШКИРЕ



број 1 жушо
број 2 црно
број 3 црвено или бордо

Претплаћујте се на

„СЕЉАНКУ“



то је најзгоднији лист за нашу сељанку. Овај лист ће је поучити и упутити на бољи живот, породица ће бити задовољнија, здравија и срећнија. Сад кад је и сељанка дошла до свог листа, треба да га свака сељанка и држи. Не жали новац за „Сељанку“ она ти увек пружа велику корист.